

L'art del passat, avui allotjat en els museus, és molt present en l'art modern. Una gran part de la pintura del segle xx manté relacions complexes amb l'art remot: utilització de formes, de temes o de concepcions estètiques. En la seva aplicació hi ha un desig de posar al descobert l'articulació de les formes i del seu funcionament amb la seva finalitat, de reflexionar sobre allò vist i allò sabut, a fi de definir el que fa que una obra d'art ho sigui.

Picasso duu a terme un exercici intens de la pintura de la pintura. La tradició és per ell un gresol de formes per manipular i reciclar. L'estudi exhaustiu d'obres dels grans mestres de la pintura del passat (Grünewald, El Greco, Le Nain, Rembrandt, Velázquez, Delacroix, Courbet, Manet...) és un dels camps d'actuació més sorprenents del Picasso creador. Velázquez, igual que els altres mestres, li serveix de material per a la invenció formal, però en cap cas com a substitut d'aquesta.

Entre 1917 i 1918 fa la seva primera paràfrasi, "Le retour du baptême segons Le Nain". Des d'aleshores fins al 1954 treballarà, més o menys intensament, en el camp de les interpretacions d'obres dels seus avantpassats. En la dècada que va de 1954 a 1963 es dedica obsessivament a aquesta activitat per mitjà d'una recapitulació escrupolosa dirigida a tres pintures: "Les femmes d'Alger" de Delacroix, "Las Meninas" de Velázquez i "Le déjeuner sur l'herbe" de Manet, i també "El rapte de les sabines", conjugació de Poussin i David. D'aquesta manera Picasso converteix la pintura en el subjecte exclusiu de la seva reflexió. L'estudia, l'assimila, se l'apropia i, després, el torna a inventar amb una visió independent, dinàmica i progressiva.

En cada una de les seves sèries ignora l'estil dels seus predecessors. Esmicola l'obra model i transforma el conjunt complex i simbòlic format per aquesta obra en una pictografia reconeguda com a picassiana. L'artista recol·loca les obres mestres antigues en el seu museu imaginari.